

REPORTAGE Grimeur Rob Hillenbrink (65) maakt alles

Met bloed, zweet en siliconen

Voor een precies lijkende Holleederneus, neppiemel of geloofwaardig toetgetakeld gezicht moet je bij Rob Hillenbrink (65) van Rob's Prop Shop zijn. Heel acterend en producerend Nederland weet hem te vinden. Verslaggever Virginia Groenendijk neemt plaats in de visagiestoel van de Monnickendammer die niets liever doet dan de perfecte schmink opkwasten. „Een slagaderlijke bloeding blijft gewoon leuk.”

Rob Hillenbrink in zijn Rob's Prop Shop.

Een verzameling siliconen gezichten, met verschillende verkleuringen. Gemaakt voor een begrafenisondernemer.

FOTO'S MARCEL MOLLE

We gaan jou eens even flink bewerken, zegt Rob rommelend in zijn make-upkoffer. Op verzoek van de verslaggever wil hij wel laten zien hoe je dat doet, een mishandeld gezicht namaken.

Hij heeft nog een serie siliconen oogdijes liggen. Het zijn de luie ogen van het personage Tata uit de hitserie 'Mocro Maffia'. „Robertje (Robert de Hoog, red.) is zo'n lieve jongen. We moesten iets met zijn gezicht doen om hem doorleefder te maken.”

De grote werkruimte in Purmerend is een bonte verzameling van afgegoten gezichten, rondslingerende gebitten en pronkwerken zoals de horrorsinterklaas uit de film 'Sint' en de huidjas van de Vlaardingse viller. Op een kartonnetje in het kantoor is een verzameling Holleederneuzen geprikt, gebruikt voor de serie 'Judas'.

Rob gooit een zwarte cape over de verslaggever. „Eens kijken of we je witte trui netjes kunnen houden.” Zijn bewegingen zijn soepel, nonchalant bijna. Al pratend begint hij rustig te plakken, te smeren en te kwasten.

Geluk

„Op zondag 19 oktober 1986 werd mijn zoon geboren, maandag nam ik ontslag bij De Nederlandse Operastichting. Ik was al tijdens ongelukkig op het werk en gunde hem niet zo'n vader. Maar je

hebt net een kind gekregen, zei de directie. „Daarom, antwoordde ik. Ik zeg het ook tegen mijn leerlingen: zodra je je bed uitkomt en je denkt: oh God nu moet ik dit of dat doen, stop dan direct.” Over twee jaar mag hij met pensioen, wat dan? „Doorgaan natuurlijk.”

Bloed

Rob brengt bloed aan op de snee die hij zojuist heeft opgeplakt. Een dikke, donkere substantie in de wond. Een dunne, helderrode vloeistof erbovenop. „Je ziet vaak dat ze een net druppeltje bloed uit zo'n wond laten komen. *What the fuck* ben je aan het doen, denk ik dan. „Want wat is het eerste dat je doet als je bloed - hij drukt op de snee, kleddert met zijn vingers door het bloed - „je gaat stelpen.” Een slagaderlijke bloeding maken is ook na 35 jaar nog een feestje. „Beetje met bloed in de rondte spuiten, is lachen hoor. Tegenwoordig staat de crew al klaar met poncho's, want Rob kom er weer aan met z'n handeltje.”

Voor de drugsserie 'Penozo' zocht hij ter inspiratie online op de term 'drugs related killings'. „Het is bizar wat je allemaal vindt, van lijken bungelend aan een Mexicaanse brug tot door marteling toegetakelde gezichten. Grove dingen hoor, mijn God. Ik zoek ook veel op 'beaten up' voor afbeeldingen van mishandelingen. Ik slaap daar nooit slecht van, maar dingen met kinderen vind ik erg.”

„Ik werd benaderd door

regisseur Tom Six. Het script - een dokter die mensen met hun mond en anus aan elkaar naait - was bizar, maar ik moest er wel om lachen. Het was de vraag hoe we die mensen aan elkaar zouden krijgen. Ik heb bedacht dat we een stuk siliconen huid over de achterwerken zouden leggen met een beetje erop waarin die acteurs konden bijten. Toen de regisseur bekend werd en naar Amerika vertrok, hebben we nooit meer iets van 'm gehoord. We hebben de film zelf moeten aanschaffen om het eindresultaat te zien.”

Door alle aangebrachte middeljes begint de mascara van de verslaggever uit te lopen. „Dat is alleen maar goed”, zegt Rob geruststellend. „Normaal moeten we

ons best doen voor zo'n mooie traan.” De blauwe plekken die onder de ogen verschijnen lijken op flinterdunne stickers, legt hij uit. „Dan kan je op meerdere filmdagen precies dezelfde verwonding maken.”

Gouden Kalf

Rob won in 2011 een Gouden Kalf. Hij kreeg de Speciale Juryprijs voor al zijn werk: een oeuvreprijs. Daar was, en is, hij niet van onder de indruk. „Het is leuk hoor, maar stelt verder geen reet voor. De waardering van collega's, die vind ik belangrijk.” Zijn grote voorbeeld is de in 2014 overleden Amerikaanse grimeur Dick Smit. „Hij was de echte meester. Hij heeft het vak bedacht en gemaakt.”

Ook voor neppbloot kun je bij Rob terecht. Zoals de grote borsten in de film 'Moordwijken' en de piemel in de nu populaire serie 'De verschrikkelijke jaren tachtig'. Die piemel is overigens multi-inzetbaar; hij verschijnt eerder al in de film 'Publieke Werken'. Er worden geen geslachtsdelen nageemaakt van acteurs, zegt Rob. „Dat vind ik ongepast. Maar we maken wel afgietsels, zodat we de protheses precies passend kunnen maken. Mensen zeggen weleens: is vast leuk, al dat bloot met mooie acteurs. Maar blote vrouwenborsten of een mannenkruis; het is allebei gewoon werk.”

„Dit ga je niet leuk vinden”, zegt Rob terwijl hij alcohol op de siliconen huid

Per jaar worden honderden liters siliconen gebruikt.

Het bloed moet niet te netjes worden aangebracht, zegt Rob.

Het resultaat na een kleine anderhalf uur in de make-up.

flappen sprayt. Het spulletje prikt behoorlijk, de walm beneemt de adem. „Dit vinden de meesten het vervelendst aan de schmink. Als iemand dag in, dag uit, in de zware make-up moet, gebruik ik ook weleens wat minder heftig spul hoor. Je moet wel een beetje voor de mensen en hun huid zorgen.”

Budget

Hoewel hij zich geen leuker vak kan voorstellen, heeft Rob wel het een en ander aan te merken op het wereldje. Zoals de Hollandse zuinigheid. „Voor een gebitje maken krijg ik één dag betaald. In Amerika ken ik een jongen die daar een maand mee bezig mag zijn. En die verdient zeshonderd

„Je bent standaard twaalf uur bezig op een werkdag

euro per dag hè. Ik heb weleens in een panel gezeten over de Nederlandse horrorscène. Ze vroegen zich af waarom die toch maar niet van de grond komt. Nou, ik weet het wel: omdat de budgetten zo laag zijn dat uiteindelijk iemand uit het buurthuis de make-up doet. De budgetten zijn sowieso niet meer wat ze ooit waren. Eind jaren tachtig beleefden we gouden tijden met tv-commercialen. Ik verdiende omgerekend makkelijk duizend euro op een dag. Nu, dertig jaar later, mag ik blij zijn met vijfhonderd euro.”

En ook de werktijden zijn, zachtjes uitgedrukt, intens. „Je bent standaard twaalf uur bezig op een werkdag. Vaak moet je nog eerder

aanwezig zijn ook. In het weekend ben je sowieso altijd de pineut. Ik heb het geaccepteerd omdat ik het werk zo leuk vind, maar mijn zoon heeft jonge kinderen. Die weet niet of hij op deze manier door wil. In Nederland is in 2020 het collectief Fijn Weekend opgericht om wat te doen aan de werkomstandigheden in de serie- en filmindustrie, maar ik zie nog weinig verandering.”

Ongeduld

„Omdat ik vaak in een afgesloten ruimte aan het werk ben, hebben mensen niet altijd door wat ik aan het doen ben en hoeveel tijd het kost. Soms zeg ik van tevoren dat iets twee uur duurt, staan ze na een kwartier al binnen: 'Al klaar?' Terwijl niemand er raar vanop kijkt als het anderhalf uur kost om een lamp goed te installeren. Als ik respectloos wordt behandeld door mensen, sta ik niet te springen om nog eens voor ze te werken. Dan heb ik het echt te druk als ze weer bellen.”

Het gezicht van de verslaggever is na een kleine anderhalf uur klaar. Toetgetakeld als in een misdaadserie. Het ziet er indrukwekkend echt uit. Rob kijkt redelijk tevreden. Met op maat gemaakte siliconen had ik het geheel nog beter passend kunnen krijgen, zegt hij keurend. In hetzelfde rustige tempo schminkt hij na de foto's de hele boel weer af. De trui is, op een zwart uitgegelopen traantje na, wit gebleven.